

— Τι άνθρωπος! ψιθύρισε ὁ Ἀλέξης.

Ἐπειτα ἀρχίσανε νὰ βγαίνουνε ἕνας ἕνας γιὰ νὰ μὴ γεννήσουνε ὑποψίες. Ὁ Ἀλέξης πιάνει τὸ δρόμο γιὰ τὸν καφενὲ ποὺ κοιμότανε ἐνῷ ἀποπάνω τοῦ ὁ οὐρανὸς ἀπλώνεται μαῦρος, βαρὺς. Ἡ Ρίκα σκύβει χάμω στὸ πάτωμα κι ἀρχίζει μὲ τὴ φύχτα τῆς νὰ σαρώνη ἀλαφρὰ τὶς σκονισμένες σανίδες προσπαθώντας νὰ μαζώξῃ ὅ,τι ἀπόμεινε χάμω ἀπὸ τὰ τριμμένα ξερολούζα ποὺ κυλίσανε ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι.

— Ἀμαρτία. Γρουσουζιά, ψιθυρίζει, χαδεύοντας τρυφερὰ μὲ τὰ δάχτυλά τῆς τὰ ξερά φύλλα τῶ λουλουδιῶν ὅσα ἀπομείνανε ἀτριφτά.

3

Ἐνας ἐργάτης ζυγώνει στὸν τοῖχο ποὺ ἀκουμπάζει τὸ μεγάλο στεφάνι μὲ τὶς πλατεῖες, μεταξωτὲς κορδέλες κρεμασμένο σ' ἕνα ἀψηλὸ, ξύλινο κοντάρι, πιδναι τὴν ἄκρη τῆς κορδέλας, τὴν ἀπλώνει καὶ διαβάζει συλλαβιστά.

«Στὸν ἀδικοσκοτωμένο συνάδελφο».

Ἀγαστενάζει:

— Ἀχ, ἀλήθεια, ἀδικοσκοτωμένος, ψιθυρίζει.

Ἐπειτα γυρίζει τὸ μάτι του πρὸς τὸ νεκρώσιμὸ μὲ τὴν πλατεῖα, μαῦρη, γυρλάντα ποῦναι κολλημένο στὸν τοῖχο. Διαβάζει κ' οἱ λέξεις οἱ τυπικὲς παίρνουνε τὴ στιγμή ἐκείνη μιὰ ξεχωριστὴ ἔννοια. Φέρνει τὸ μάτι του γύρω. Γιομάτος ὁ δρόμος, λασπωμένος ἀπὸ τὴ

βροχὴ τῆς νύχτας. Οἱ μουσικάντες μὲ τὶς στολὲς καὶ τὰ λουφία τοὺς περιμένουνε στὴ γωνιά, οἱ κορδέλες τῶ στεφανιῶν ἀνεμίζουνε στὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα, ὁ ἀμπαξ ποὺ διευτύνει τὴ νεκροφόρα στέκεται ἀκίνητος, μεγαλόπρεπος πάνω στὸ ἀψηλὸ θρονί του μὲ τὴ μαῦρη ρεντικότα καὶ τὸ ἀψηλὸ καπέλλο, τ' ἄλογα γέροντες τὰ κεφάλια τοὺς βρχειά, κουρασμένα. Ἐνα κυπάρισσι μέγα στὸν κήπο τοῦ νοσοκομείου ἀργοκουνάει τὴν κορφή του κ' οἱ καμπύλες ποὺ ζουγραφίζονται στὸν ἄγέρα, σκορπᾶνε μιὰ σιωπηλὴ, σερμὴ θλίψη, σὰ νὰ ντρέπεται νὰ φωνάξῃ τὸν πόνο του.

— Σταθήκανε τουλάχιστο τυχεροὶ στὴ θανή τους, ψιθυρίζει ἕνας ἐργάτης.

— Τέτοια κηδεῖα οὔτε σιῶνειρό τους δὲν τὴν εἶδανε, λέει ἄλλος.

— Τί βγαίνει; καλὴτερα νὰ ζούσανε κι ἄς τοὺς λείπανε αὐτὰ τὰ λούσα, ψιθυρίζει ἄλλος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σ. Π. Καλό. Ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευεῖ. Μὰ ἀνάγκη πρῶτα νὰ μάθουμε τὸ ἀληθινὸ σου τὸνομα καὶ νὰ ληφτεῖ ὁ τίτλος του. Δώσε μας τὸ κατὰ τόπι σου νὰ σοὺ γράψουμε — κ. ΜΜ. Τὸ βιβλίον εἶναι οἱ Βωμοί, χαρισμένοι ἀπὸ τὸν Ποιητὴ. Πέρασε ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο ἢ στείλε νὰ τὰ πάρεις.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΛΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

"ΙΩΑΝΝΙΝΑ,,

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσφ Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 5 Ἀπριλίου

Ἐπίσης τὸ ταχύπλοον ὑπερωκεάνειον

ΠΑΤΡΙΣ,,

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς (μέσφ Καλαμῶν-Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 20 Ἀπριλίου.

Δι' ἐπιδάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθύνετον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοῖας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοῖας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὑπὸ πύλινον Ἀγία Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀπληρώσῃ θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσῃτε ἐγκρίτως εἰς τὰ Κετρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ εἰ τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ἐποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Σημαίαν σας, μεγάλυνετε τὴν Πατρίδα σας.

ΟΙ ΝΕΟΙ

Φίλε Νουμά,

Ἄδεια καὶ παράλογα ἐπιτίθεται ὁ κ. Βέκ στὴ «Νέα Πιμέρα» τῆς 28 τοῦ Μάρτη κατὰ τοῦ Ἄλκη Θεοῦλου γιὰ τὴν «Ἐξομολογή» καὶ τὴν «Ἐξομολογή» οὐ κατὰ πεζὰ τοῦ τραγουδίου. Κοί συμπεραίνει: Πῶς εἶναι δυνατόν ἕνας νέος ἄνθρωπος τόσον κομπῶς, τόσον αἰσθητικὸς κτλ. νὰ θέτῃ τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπὸ τύπους λεκτικούς ποὺ ἀσχηματίζουν καὶ τὴν πρὶ ὁμορφῇ ἰδέα ;

Νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ ἓνα ἔγκλημα καταλογίζω στὸν Ἄλκη Θεόλο, πῶς στὴ γλώσσα εἶναι πολὺ ριζοσπάστης, ἀφοῦ δὲ διαστᾶν νὰ γράφει ἄκομα καὶ τὸν τύπο «τοῦ ἀρχαίου θυάμα» (ὅπως ἔγραψε στὴν αἰσθητικὴ του μελέτη γιὰ τὸν «Πρωτομάστορα») καθὼς κι' ὁ,τι ἄλλο βρῖσκει ὡς αἰσθητικῶς σωστό. Μὰ ὁ ριζοσπαστισμός, ἀντὶ ἔγκλημα εἶναι τὸ ἀληθινότερο καὶ τιμητικώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς Νιότης καὶ μόνο ὅσοι ἔχουνε τὰ γηρατεῖα στὴν ψυχὴ τους μπορεῖ νὰ ξαφνιάζονται μ' αὐτόν.

Ἐγὼ ποὺ κολακεύομαι νὰ πιστεύω πῶς ἄκομα δὲ γέ-
ρασα, ὅχι ἀπὸ τοὺς ριζοσπάστες, μὰ ἀπὸ τοὺς συντηρη-
τικούς νέους ἀπελπίζομαι, καὶ τέτοιους νέους βλέπω δυστυ-
χῶς πολλοὺς νὰ θορυβοῦν ὀλόγυρά μου. Μήπως εἶναι νέος
κι ὁ κ. Βέκ ;

Δικός σου
ΜΠΕΚ

ΛΥΠΗ

Δὲν εἶμαι μόνη σὰν καὶ πρὶν, εὐρῆκα συντροφιά
Καὶ δὲ μὲ νοιάζει τίποτα ἢ ἀπὸνιὰ τοῦ κόσμου,
Ἐνὸσω στέκει δίπλα μου, τόσο πιστὴ, τόσο γλυκεῖα
Ἡ Λύπη μου, τὸ φῶς μου !

ῶ ! Λύπη μου ἀρχόντισσα τράνη, μὲ τὴν ψυχὴ μου
Καὶ μ' ὅλη τὴ λατρεία μου σὲ Σένα θ' ἀγκυμπῶ
Καὶ θὰ γυρῶ στὶς ἐρμιές, πάντα μὲ Σέ, ἀδερφή μου,
Πάντα Ἐσὺ καὶ γῶ.

Κι' ἀπ' τὴν καινούργιαν Ἀνοιξὴ πρώτη ἐγὼ θὰ τρέξω
Νὰ κόψω τὰ τραντάφυλλα τὰ πρὶ λαχταριστά
Καὶ μ' ὅση μοῦβεινε καρδιά, στεφάνια θὰν τὰ πλέξω
Γιὰ Σένα, Κυρά !

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΛΑ-Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Δάνειον 512000

Τιμὴ ἐκδόσεως :

ΡΟΥΒΛΙΑ 95 δι' ὄνομ. κεφαλ. ΡΟΥΒΛΙΩΝ 100
Ἐξοφλητέον ἐντὸς 10 ἐτῶν,
ἀπληλλαγμένον παντὸς φόρου.

Σημερινὴ τιμὴ Ρουβλίου κάτω τῶν Δρ. 1.70
Τιμὴ εἰς ὀκταλὺς περιστάσεις » 2.68

Ἐγγράφαι παρὰ τῇ ΛΑ-Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖῃ
Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
καὶ παρὰ ταῖς Ἀνταποκριταῖς αὐτῆς ἐν ταῖς
Ἐπαρχίαις.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΧΑΜΟΙ

Μὲ τὸ χειμῶνα ποὺ ἔφυγε μὲ ἀγάπη πάει χαμένη

Στὴν πλάση, στὴν καρδιά,

Ὅ,τι σημάδι ἀπόμεινε παλάτι τὸ ἀνασταίνει

Μάγισσα ξωτικιά.

Ποῦναι τὰ φύλλα τὰ ξερά, τὰ σάπια ὄνειρα ποῦναι,

Σκληρότατη ζοή;

Καὶ κείνοι ποὺ τὰγάπησαν τάχα θ' ἀναστηθοῦνε

Στὴν ἀνοιξὴν αὐτή;

Κάποιοι ἔρωτες νεκρόφιλοι δὲν ἀπολησμονιοῦνται

Καὶ ἔρω ἕναν ἐγὼ

Ποῦ τώρα, μόλις ἄρχισαν ὅλα ν' ἀναγειοῦνται,

Πάει ἀπὸ μαρμασί.

ΓΙΑΧΝΗΣ ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΔΙΑΛΕΞΗ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἀληθινὴ μυτταγωγία ἢ διάλεξις τῆς 30 τοῦ χρ. στὸν Περνασσό. Ἱεροφάντης ὁ Παλαμάς. Βωμοί, ποὺ δεχτήκανε καὶ προσφέρανε τὴ συγκίνησι, διὸ πε-
ραστικὴς μὲ ἔντονος κι' ἀλησμόνητες μορφές—ὁ Κώ-
στας Κρυστάλλης κι' ὁ Γ. Μ. Βιζυηνός.

Κώστας ὁ Κρυστάλλης. Ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς τῶν «Ἀγροτικῶν», ὁ νεραϊδοπαρμένος τοσπάνος ποὺ μέσα του ἔκλεινε ὅλη τὴ ζωοδότρα δροσσοσταλιά τοῦ ἑλατου κι' ἔλα τ' ἀπέραντο στενωτόπιν τῆς ἀγάπης, ὁ ζουγραφικὸς ποιητὴς τοῦ Γέννου, Τρύγου, Νυχτο-
σκάρου, ὁ λυράρης τοῦ Γερο-κκρεβάνου, Μαρμαρω-
μένου ῥασιλόπουλου, ἠθέλα νάμουν τέλει γκας, ποὺ ἐν-
τός του ἀνάρρυνε τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι καὶ ξεχυνότανε μὲ τῆς μελωδικίας του φλογέρας τὸν ἀχὸ ἀναδημιουργη-
μένο, περίτεχνο καὶ μὲ προσωπικὰ πνοή, ὁ πλα-
στοουργὸς τοῦ «Χωριοῦ καὶ τῆς Στάνης», ποὺ προσι-
σταντικὰ περακκοῦσε τὸ Σταυρατὸ ψηλὰ νὰ τὸν πάρει στὸ βουνὸ τί θὰ τὸν φάει ὁ κάμπος, στοργικὰ κρατημένος στὰ χέρια τοῦ Παλαμά, ἐξετάστηκε ἀπὸ ὅλες τὶς μορφές: κριτικὰ, βιογραφικὰ, ποιητικὰ. Πνευματικὸ μνημόσυνο. Κι' ὅμως πρέπουσε στὸν τάφο τοῦ πρόωρα χαμένου φτωχοῦ τραγουδιστῆ οἱ ἐπι-
γραμμικοὶ στίχοι ποὺ γι' αὐτόνε τραγοῦδιόνται μὲ τὴ ρυθμικὴ, μεταλλικὴ φωνὴ τῆς Γυνάικας στ' «Ἀερόπλανο»:

Πάει ὁ πρωτότης ὁ θαμπὸς ὁ ἀπολησμονημένος.

Θρασά κι' ἄς μοῦ πρωτάνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἀγάπης.

»δεῖλά κ' ἔφυγε κ' ἔφησε κ' ἔφαφα σβεῖ καὶ πάει

μὲ νεκρικὸ στ' ἀχέλι του βαμπάκι, τ' ὄνομά μου.

Γεώργιος ὁ Βιζυηνός. Ὁ ξεχωριστὸς πεζογράφος ποὺ τὴν καθαρεύουσα σμίλευε ὥσάν σὲ Πεντελίσιο μάρμαρο, ὁ ἐμπνευσμένος στὴν ξενητεῖα ποιητὴς

Χιὼν ἐν Γερμανίᾳ σ. 83¹⁾) μὰ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ χῶμα ἀγαπώντας (Θρακῶν ἄσμα σ. 182—3), ὁ πατριδολάτρης π' ἀγνάντεψε τὴν Καταστροφὴν, τὸ Μόσκοδο ποῦ κατέβαινε καὶ μοιρολόγησε μετὰ στὰ ἐρείπια τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ πατρίδας, Βιζῶν (Ἡ παράφρων σ. 120, ἡ Ἐπαίτις τῆς Βιζύης σ. 124), ὁ αἰσταντικὸς γιὸς ποῦ τὸν πόνο στὴ μητέρα του²⁾ ἀγκάλιασε καὶ μελωδικὰ ξέχυσε σὲ μεζὰ καὶ στίχους —κάτου ἀπ' τὰ βραχέα, ἐρευνητικὰ μάτις τοῦ Παλαμὰ κοιτάχτηκε κ' ἐρευνήθηκε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Πνευματικὸ τοῦ μνημόσυνο τὰ λόγια τοῦ Παλαμὰ τόσο τὰ τρεχούμενα στὴ ζωὴ του ὅσο καὶ τὰ κυκλοφερόμενα στὸν τάφο του.

Ἡ διάλεξις τοῦ Παλαμὰ ἀσύγκριτα ἡ πιὸ στοχαστικὴ, βιβλική, μελετημένη ἀπ' ὅσες εἰπωθήκανε καὶ θὰ εἰπωθοῦνε ἀκόμα ἀπὸ τὸ θῆμα τοῦ Περνασοῦ. Ὁ Ποιητὴς κ' ὁ Κριτικὸς, ὅσο κ' ἂν ὑψώθηκ³⁾ κ' ἂν φιλοσόφησε δίνοντάς μας γινωμικὰ τῆς τέχνης μακροαριτάρια, δὲ χάθηκε, δὲν περπαλάνθηκε στίς ἀψηλοκορφὰς τοῦ λόγου. Ἡ διάλεξις τοῦ δεμένη ἀρχιτεκτονικὰ σὲ χρυσωμένη κορνίζα ἐκλείπει προφυλαχτικὰ τοὺς δυὸ ἀντίθετους καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ ἔργο ποιητὲς, δίνοντάς μας σύγχρονα τὴν ξεχωριστὴν μὰ καὶ τὴν κριτικὰ ἐνωμένη μορφή τους.

Κ' ὕστερα ἀπὸ ἄφοδα γυρίσματα γύρω στὸν Ψυχάρη καὶ στὴς Δημοτικὰς γλώσσας τῆ φεγγαροματιὰ —νά καὶ τὸ ξαφνικὸ τ' ἀστρολίθι:

Πρόδρομοι οἱ πῆχμενοι: Ἑλλήνες ποιητὲς τοῦ 19ου αἰῶνα κ' ἡ λάμψη τους, σὰ λυχναράκι μπροστὰ στὸν ἥλιο τοῦ μεγάλου, τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἑλλήνα ποιητὴ ποῦ θ' ἀνταίχλει, θὰ φωτίσει τοῦ εἰκοστού. Εἶμαι βέβαιος πὼς, ὅταν γιορτάσει ὁ «Περνασοῦς» τὴν ἑκατονταετηρίδα του πολλοί, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ σταματήσουνε θαυμαστικὰ στὸ μελλούμενο ἔργο του.

Ἀυτὰ πάνω-κάτω τὰ ἐπιλογικὰ λόγια τοῦ Παλαμὰ, ἔχ⁴⁾ τόσο προφητικὰ ὅσο ἀληθινὰ καὶ στοχαστικὰ μὰ καὶ ὅλοι οἱ συγκαιρινοί μας κριτικοὶ καὶ ποιητὰδες δὲ φτάσανε, κ' οὔτε θὰ φτάσουνε ποτὲ τὴν ἀπάτητη κορφὴ τοῦ ποιητὴ καὶ κριτικοῦ, ποῦ ζεῖ καὶ δημιουργεῖ ἀνάμεσό μας. Βωμὸς τὸ ἔργο τοῦ Παλαμὰ ποῦ δεητικὰ, εὐλαβητικὰ μᾶς συγκεντρώνει, μᾶς κεντρίζει τὴ φαντασίαν, μᾶς ἐμπνέει.

Τ' ἀκροατήριον προσηλωτικὰ μιὰμιση ὥρα παρκαλοῦθησε τὸ ξετύλιγμα τῆς σκέψης τοῦ κριτικοῦ καὶ ἔνα ἄδρὸ χεροκρότημα στὸ τέλος ἀκούστηκε καὶ κατ' αὐτὸν τῶν ἐκλεχτῶν τῇ συγκίνησιν ἐξωτερίστηκε: ἡ φωνὴ μιᾶς αἰσταντικῆς κοπέλλας κ' ἐκλεχτῆς λογοτέχνης ποῦ ἐνθουσιαστικὰ σὰν τραγοῦδι, σὰν ὕμνος ὑψώθηκε: Μπράδο-μπράδο-μπράδο!

ΗΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

1) Ἀτθίδες Ἀῖραι, συλλογὴ ποιημάτων. Β' ἐκδοσις. Λονδίνον. Trubner and Co, 1884.

2) «Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρός μου». Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη Φεξη. Ἀθήναι 1912.

ΤΟ ΠΡΕΠΕΙ

Τὸ «πρέπει» διὰν ἀπ' ἐξω
Προσάξει, τὸ μισῶ,
Κι' ἀκόμα κ' ἂν μου στρώνει
Τὸ δρόμο ἐμπρὸς χρυσό.

Τὸ «πρέπει» τὸ δικό μου
Φυτρώνει στὴν καρδιά,
Κι' ἂς ἔχει στ' ἀνθη ἀλόη
Κι' ἀγκάδια στὰ κλαδιά.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΚΥΡΑ. Οἱ τελευταῖες ἐκδόσεις τῆς «Ἀγκύρας» εἶναι: Μ. Σερράο «Ἐκείνη δὲν ἀπ' ἡντησε» μετάφρ. Β. Βεκιρτέλη (δρ. 1,70), Ἰουλιέτας Ἀδάμ «Ἑλληνίς», μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου (δρ. 1,70). Μαροῦλ Πρεβό «Ἡ ἐξαδέλφη Λαύρα» μετάφρ. Ριζάρδου Παρίση (δρ. 2,70) Β. Οὐγγὺ «Ἡ τελευταία ἡμέρα κατὰ δίκου» (δρ. 2), μεταφρασμένο μετὰ πολλὴν ἐπιμέλεια καὶ σὲ γλώττια ὁπωσδήποτε ζωντανὴ ἀπὸ τὸν κ. Δ. Α. Βασιλείου. Ὅλ' αὐτὰ τὰ βιβλία βρίσκονται στὸ Ἀκαδημαϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο (ὁδὸς Ἀκαδημίας 40).

ΕΘΝΙΚΗ ΑΓΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς — Ἀλεξάνδρειας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραληφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τροῦμπας) ἑκάστην ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥραν 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μετὰ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάστου ταχύτητος, πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον ΠΕΡΙΑ-ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τροῦμπας)

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον Ἄνδρον. Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθείαν διὰ Θεσσαλονίκην—Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμὰ Κοῦκα καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γαϊόλμαν καὶ Σ. Σωτιάδου (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ἀπὸθεν ἁγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον ὁδὸς Ἀντωνιάδου. (Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)